

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. R.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2023, č. j. OAM-92/LE-BA02-VL13-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 11. 2023, č. j. 19 Az 34/2023-52,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl jako nedůvodnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě, jenž shora uvedeným usnesením řízení o žalobě zastavil z důvodu neznámého místa pobytu žalobce [§ 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu].

[2] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) prostřednictvím právního zástupce kasační stížnost. Namítá, že adresa bydliště stěžovatele byla správnímu orgánu i soudu sdělena, a nebyl tedy dán důvod k zastavení řízení krajským soudem. Podkladem rozhodnutí soudu byl úřední záznam z místního šetření Policie ČR, jež došla k závěru, že stěžovatelem uvedená adresa neexistuje. Stěžovatel cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž má úřední záznam charakter předběžné informace a nemůže v řízení před soudem sám o sobě obstát.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost směřuje pouze do procesního postupu soudu, k čemuž se žalovaný jako správní orgán nebude vyjadřovat. Má za to, že příběh stěžovatele ve správním řízení vyhodnotil správně jako snahu zlegalizovat svůj pobyt na území ČR pomocí institutu mezinárodní ochrany.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[5] Před zahájením meritorního přezkumu věci se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[6] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[7] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná. Usnesení krajského soudu je přezkoumatelné a náležitě odůvodněné. Závěry v něm přijaté se nevymykají ustálené rozhodovací praxi NSS, jak je rozvedeno dále.

[8] Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.*

[9] K interpretaci uvedeného ustanovení uvádí judikatura Nejvyššího správního soudu: „Nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (§ 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je dána jen tam, kde krajský soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý“ (rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004-58, č. 707/2005 Sb. NSS). Jsou-li splněny podmínky § 33 zákona o azylu, nemá soud ve svém procesním postupu možnost volby; vylučuje to, aby ve věci meritorně rozhodoval, a musí řízení zastavit (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008 - 67, nebo ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 2/2009 - 33).

[10] V nyní projednávané věci krajský soud opětovně (ke dnům 4. 10. 2023, 12. 10. 2023 a 31. 10. 2023) ověřoval pobyt v evidenční kartě žadatele o mezinárodní ochranu, z níž

pokračování

zjistil, že posledním záznamem o pobytu žalobce je svévolný odchod 5. 7. 2023 z Pobytového střediska Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá (dále též „PoS Havířov“).

[11] Přípisem ze dne 19. 10. 2023 žalovaný ve svém vyjádření k žalobě sdělil, že žalobce dne 5. 7. 2023 svévolně odešel z PoS Havířov a jeho současná adresa pobytu je neznámá. Ředitelství služby cizinecké policie v přípise ze dne 24. 10. 2023 uvedlo, že dle dostupných evidencí je stěžovatel na území ČR od 31. 5. 2022 veden jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Poslední nahlášená adresa pobytu je adresa PoS Havířov, jež stěžovatel 5. 7. 2023 svévolně opustil.

[12] Přípisem ze dne 25. 10. 2023 sdělil právní zástupce stěžovatele krajskému soudu, že stěžovatel pobývá na adrese L. X, P. X. Věrohodnost této informace zpochybnil žalovaný s tím, že stěžovatel nemá žádnou hlášenou adresu pobytu pro azylové řízení a ani tuto nijak OAMP nesdělil a nemá povolení k pobytu na žádné adrese.

[13] Přípisem ze dne 3. 11. 2023 vyzval krajský soud právního zástupce stěžovatele, aby potvrdil, že stěžovatel skutečně na uvedené adrese pobývá. Právní zástupce tuto informaci potvrdil v podání ze dne 19. 11. 2023. Zároveň přípisem ze dne 3. 11. 2023 krajský soud požádal Policii ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie (dále též „Policie ČR“) o prošetření, zda se stěžovatel na uvedené adrese L. X, P. X, zdržuje.

[14] Policie ČR soudu přípisem ze dne 16. 11. 2023 sdělila, že hlídka oddělení pobytoových agend provedla dne 14. 11. 2023 v 19:45 hod. pobytovou kontrolu v souladu s § 164 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Na místě bylo zjištěno, že ve výše uvedené ulici není číslo popisné X a je zde jen číslo popisné do čísla X. Ze zprávy se dále podává, že dne 15. 11. 2023 bylo hovořeno s pracovnící KS v Ostravě, která potvrdila, že zástupce uvedl, že se stěžovatel zdržuje na adrese L. X, P. X. Telefonicky bylo pracovníci KS v Ostravě sděleno, že na uvedené ulici není dům, který má číslo popisné X.

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud vyvinul požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele ve smyslu výše uvedené judikatury. Za situace, kdy z pátrání v příslušných evidencích vyplynulo, že pobyt stěžovatele není znám, a právní zástupce opakovaně soudu sdělil neexistující adresu (což bylo ověřeno pobytovou kontrolou), postupoval krajský soud v souladu se zákonem a § 33 zákona o azylu, když řízení zastavil.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jeho tvrzení nemůže být negováno výsledky šetření policejního orgánu, protože výstup tohoto šetření má povahu úředního záznamu, kdy dle judikatury Nejvyššího správního soudu (stěžovatel uvádí rozsudek ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115) úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu nemůže obstát sám o sobě a nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit takový stav o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud nepovažuje závěry uvedené judikatury za použitelné v nyní posuzované věci. Jedná se totiž o judikaturu týkající se prokazování viny ze spáchání přestupků.

[17] Pobytová kontrola je specifickým kontrolním mechanismem cizineckého práva [legální definice viz. § 167 písm. d) zákona o pobytu cizinců], ve kterém jsou její výstupy běžně využívány. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud nijak nepochybil, když požádal o součinnost Policii České republiky k ověření zástupcem stěžovatele uváděné adresy pobytu. Naopak krajský soud provedl tento pokus o zjištění pobytu stěžovatele nad rámec judikaturou vyžadovaného pátrání v úředních evidencích. Není tedy pravdou, že předmětný úřední záznam by byl jediným podkladem rozhodnutí krajského soudu, ten posloužil toliko k ověření neexistence tvrzené adresy stěžovatele. Závěr o tom, že pobyt stěžovatele se nepodařilo zjistit a je tedy neznámý, krajský soud podpořil dalšími skutečnostmi, a to výpisy z příslušných evidencí a opakovaným dotazem na právního zástupce stěžovatele.

[18] Jak sám stěžovatel zdůrazňuje, je v řízení zastoupen právním zástupcem, jemuž je řádně doručováno. Proto není zřejmé, proč nebylo možné, aby byla soudu sdělena skutečně existující místo pobytu stěžovatele, zvláště když je to jedna z podmínek pro meritorní přezkum rozhodnutí v jeho věci. Pokud tak učiněno nebylo, musí stěžovatel nést procesní důsledky s tím spojené (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 12. 2021, č. j. 10 Azs 219/2021 - 29).

[19] Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že nemůže přihlížet k tomu, že při ověření pobytu v evidenční kartě stěžovatele, jež provedl Nejvyšší správní soud ke dni 24. 1. 2024, zjistil, že k 15. 1. 2024 bylo doplněno místo pobytu stěžovatele na privátní adrese H. X, P. X. Jedná se o skutečnosti, které nastaly až po vydání napadeného usnesení krajského soudu a pro posouzení otázky, zda krajský soud postupoval v souladu se zákonem, nejsou relevantní.

[20] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Jelikož stěžovatelé neměli v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2024

Mgr. Aleš Roztočil  
předseda senátu